

Степан Чубенко

Людина жива, допоки жива пам'ять про неї.

Степане, ми пам'ятаємо тебе, ми пам'ятаємо, як ти в товаристві своїх побратимів приїхали зі своєї рідної Донеччини до нас на Майдан, ми пам'ятаємо, який ти був запалений, який ти був життєрадісний, позитивний, бадьорий і як ти надихав інших, набагато старших за себе товаришів, йти вперед. Боротися. Ми пам'ятаємо, як інші брали приклад з тебе, тому що дивувалися, що такий юний хлопець, а настільки заряджений, настільки дорослий внутрішнє, як ти по дорослому дивився на ці проблеми, що є в Україні, на ту складну ситуацію, на ту загрозу, яка постала перед Україною; як ти наголошував, що Донеччина має бути завжди в складі України, що Донеччина має майбутнє тільки в складі України, і що росія є споконвічний ворог. І ти таким на завжди запам'ятаєшся нам.

Було дуже гірко і болісно дізнатися ту звістку про трагічну загибель Степана, але ми з гордістю сприйняли і впізнали в цій звістці нашого побратима. Ми знали, що він ніколи не здасться.

Коли 16-річний хлопець перед загрозою смерті не відступив, не здався, не злякався, витримав жахливі тортури і все таки стояв на своєму, залишився назавжди вірним Україні - це нас надихає, це нас робить сильнішими, і ми продовжуємо наш шлях.

Такі, як Степан Чубенко, мають надихати всіх українців, мають бути прикладом як для молоді, так і для дорослих багатьох українців, які не усвідомлюють досі, що відбувається, що ми воюємо з віковичним ворогом - росією. Степан надихатиме нас завжди, ми з його іменем, з пам'яттю про нього підемо вперед, ми звільнимо Донеччину, і Донеччина буде українською завжди.

Назавжди він в пам'яті у нас - щирий усміхнений бадьорий український патріот.

Сповнений сил і енергії, сповнений віри в майбутнє України. І ми з цією вірою здобудемо перемогу, твердо в це віримо. Степане, хоч, нажаль, ти не серед нас сьогодні, але назавжди в нашій пам'яті.

Андрій Лібич

Степан Чубенко

Я завжди була старостою класу, тож візьму на себе відповідальність написати від усіх наших однокласників, зібравши спогади.

Для нас втрата Степана - це великий біль, протягом багатьох років.

У жовтні місяці 2014 замість вітань вчителів на День вчителя плакати від новини, що нашого друга більше немає, - це не правильно. В 11 класі йти на похорон підлітка, якого вбили гади – так не повинно бути. Коли ми стали старшими, з кожним роком розуміємо, наскільки це огидний вчинок, забрати чуже життя, життя дитини, життя нашого друга і при цьому виявитися безкарним.

Наше місто впродовж цих років зберігало пам'ять про Степана, наша школа тепер носить його ім'я, у міському парку стоїть пам'ятник Степанові, а тепер ще одну з вулиць міста названо на честь нього. Це важливо зберігати спогади не лише в душі кожного, а й щоб люди знали про цього дивовижного хлопчика, справжнього патріота нашої країни, патріота нашого українського Краматорська.

Коли згадуємо про Стьопу, перша асоціація – це радість, жарти. Він був душею компанії. Якщо гуляємо зі Стьопою, значить це буде один із найкращих вечорів. Але за цими спогадами з'являється почуття смутку. Тому що цієї людини немає з нами. Тому що ми не вчилися з ним в одному університеті, не збиралися разом на зустріч однокласників. Коли почалася повномасштабна війна, нас відвідували думки, що Степан це один із тих людей, хто пішов би боротися за нашу свободу, життя і незалежність. Тому що Степан був хлопцем із честю, любов'ю до того, що йому дорого, та правильними цінностями.

Носаньова Аліна

Степан Чубенко

Давно то було, працював я в дитячому таборі відпочинку, робота ладилася, колектив: дружний, згуртований, як тоді можна було казати – один організм.

Закінчилася перша зміна – 21 день, довгоочікувана перезміна, а це значить, що все можна, а саме: поїсти, поспати, навіть на пляж сходити. Та те щастя тривало недовго: до нового заїзду доба, телефонний дзвінок: «Терміново, прийміть телеграму: «Завтра о 8:15, в напрямку станції «Брусин» вирушає два електропоїзди, перший за маршрутом «Костянтинівка-Брусин», другий за маршрутом «Львів – Брусин». Всьому колективу ПЗОВ «Берізка» бути готовими зустріти вихованців о 10:00 на платформі, відповідальність за збереження здоров'я та життя дітей покладатиметься на начальника та старшого вихователя.»

І тут робота закінчилася: змінюється білизна, вишиваються корпуси, вихователі готують святкову зустріч. І ось нас зустріли настав, дітей насипало на перон з тих потягів, нагрі абрикос на землю в кінці липня. Зустріли ми по шкільно, нас вестимуть до табору. І ось серед пташньої роздільної одного хлопчину: високий, спортивний, волосся золотаве, нагрі нещодавно скошена пшениця, очі блакитні як вода Синевиру і до всього того довгий та спритний язик – бритва. Глазуб я на нього і одразу зрозумів «куди його треба».

Прийшли в табір, роблю розподіл по загонах: сортирую нагрі картоплі в гіпермаркеті, а того фрукта, так сказати лишив на «десерт».

Пізніше з'ясувалося, що хлопчину звати Степан, що він вправний футболіст, то розподілив я його до першого загону, на «виховання» до великого в усіх розуміннях педагога: Ганни Євгенівни. Ганна Євгенівна жіночка була ОГО: з великим серцем, душею, та не меншою масою. Кремезна, метр вісімдесят п'ять зросту, до п'ятдесяти років фрактура білявка. Спільну мову вони зі Степанкою шукали довго, мабуть годин зо три, а потім після наступної витівки, ця мудра жінка взяла його руку в свою і так вони ходили

табором двів три, до настання ідильї у відносинах. І вона таки настала: Степан став командиром загону, допомагав у всьому. Дивлюся накривають сніданок, а нам козан вже там: носить тарілки, наливає чай, розкладає виделки. Пів дня не пройшло Степан видавав нову кривалку – вже весь загін її знає і лунають його віршички цілий день на тридцять голосів. А що ті віршички, коли справа дійшла до справжніх віршів.

Якось був великий захід, і Степан читав свої поезії – зал мовчав, гому? Та тому що ніхто не розумів як хлопчина бешкетник, може римами так глибоко проникнути у самі найпотемніші закутки людського серця. Цієї вірші були сповнені філософською думкою, роздумами дорослої людини, а рима млася нагє з дзеркала кристальної води. А то вже як якась розвага, Степанчику була по силам будь яка роль: трагедія, комедія, драма все одно.

Талан Степана був окрасою будь якого заходу, здається він вмів усе. Але саме головне, що він вмів – то товаришувати. Завжди прийде на допомогу однокласкам, вислухає, дасть пораду, або перетворить все на шартівливий каламбур. Отаким то був нам Степан. Щирий, прагматичний, вміру дисциплінований, комунікабельний, інтелектуально та спортивно обдарований, філософ в кожній думці, борець за істину та свободу слова, справжній патріот та громадянин. Мабуть небо насправді рано забирав кращих.

Коли стало відомо про цинізм та жорстке вбивство Степана, довго не могли повірити, потім просто не могли оговтатись від шоку. Та саме головне Степан Чубенко живий серед нас: живий в своїх поезіях, фото, спогадах і той великий подвиг закарбував його ім'я не тільки в історії сучасної України, а й в наших думках. Нескорений, а значить вічно живий!

Сергій РАКУТЯНСЬКИЙ

Старший вихователь ПДЗОВ «Берізка» 2011 – 2015 р.

Чубенко Степан

Про таких людей, як Стьопа, кажуть: «В темні часи видно світлих людей».

Коли був важкий час для України, 2014 рік, коли стояла перед нами така загроза – бути чи не бути Україні, він був одним з тих, то прийшов в нашу Сотню Лева.

Я мав честь його примати, мав честь з ним спілкуватися і впізнати ту людину.

Вперше враження в мене було таке, що він зі Львову, Львівського університету. З таким гарним знанням української мови, української історії. Я спочатку не зрозумів, я думав, що наші львівські студенти приїхали. Коли він мені сказав, що він з Донецької області, я був настільки приємно вражений і багато хто з наших хлопців.

І я розумів: ось наше нове підростаюче молоде покоління, во істину еліта. Спортивний, добрий, гарно вихований, зі знанням історії.

Але я в самому страшному сні не міг подумати, що в такий людині заберуть життя.

Але з іншого боку, я відчуваю і розумію, що він там в кращих світах на небі, тому що це був реально ангел на землі.

Перебільшити не можливо. Хто знав цю людину, перебільшити комплементарність про нього неможливо, і слава Степану Чубенку.

Побратими з добровольчого формування «Сотня Лева» про Степан Чубенко

Ігор Буксевич

